

Hồi 53

Đặc biệt tiết mục

Ô

Tử Hư đứng dậy giữa những ánh mắt nghi hoặc của bọn Thiềm Dực, Diễm Nương ngồi chung bàn, lớn giọng: "Các vị khách quý, các vị quan nhân cao sang, sau khi xem màn biểu diễn ca vũ đẹp mắt, đến lượt tiểu đệ và mỹ nữ Phách Đương của ta thượng đài".

Vô Song Nữ lúc này hai ngọn lửa bốc lên từ hai lòng bàn tay từ màu lam chuyển sang màu vàng, lại từ vàng chuyển thành đỏ, lửa thu nhỏ lại còn cao khoảng hai thước, thanh âm của Ô Tử Hư truyền tới từ đằng sau, nàng lại hoàn toàn không rõ hẳn đang la lối quỷ quái gì.

Ước định của nàng với Ô Tử Hư căn bản đâu phải như vậy, nhưng dưới hình thế trước mắt, nàng lại không có cách nào phản bác hẳn, cản trở hẳn, vấn đề lớn nhất là không biết phối hợp với hẳn làm sao.

Khâu Cửu Sư và Bách Thuần ngồi bàn chủ thấy Ô Tử Hư đứng dậy rời bàn, lớn tiếng phát ngôn, đều kinh ngạc đến mức sồn tóc gáy. Trong mắt bọn họ, Ô Tử Hư làm vậy có khác gì tìm chết, Quý Nhiếp Đề tuyệt sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Hẳn nào có khác gì đã biến thành một đích nhắm sống, với thân thủ và vũ khí siêu cấp của địch nhân, bảo đảm mỗi một đường tên đều có thể bắn trúng hồng tâm.

Quý Nhiếp Đề hồi tỉnh lại, đã đoán được thân phận thật sự của Vô Song Nữ. Từ góc độ của y mà nhìn, Ô Tử Hư từ bên kia đại đường đi qua, Vô Song Nữ ở giữa y với hẳn, mà Vô Song Nữ chỉ còn cách hẳn cỡ mười mấy bước. Chỉ cần y gõ chiêng, nổ tiền có thể từ bốn phương tám hướng bắn về phía Ngũ Độn Đạo, khẳng định hẳn chết rất thảm, khơi khơi lại không có cách nào gõ chiêng, bởi có thể hại luôn Vô Song Nữ.

Từ sau khi gia nhập Xưởng Vệ, y lần đầu cự tuyệt dùng quan hệ lợi hại mà quyết định sự vụ. Tiết Nương là nữ nhân y yêu thương nhất, y làm sao cũng không có cách nào hạ độc thủ sát hại con gái của Tiết Nương, huống hồ nàng ta là một hóa thân sống động của Tiết Nương.

Ô Tử Hư cất bước về phía lưng ngọc của Vô Song Nữ, lúc này dạ minh châu giấu trong thắt lưng không còn phát sáng kim quang nữa, tâm thần của hẳn đã đi đến cảnh giới thấu suốt, hoàn toàn nắm bắt được các nhân tố có lợi đối với hoàn cảnh của hẳn, cái duy nhất

không rõ là địch nhân tại sao không thừa cơ phát động, lại biết bên trong tất có nguyên do, mà đó chính là đạo lý Vân Mộng nữ thần đề tỉnh hấn ra tay hành động.

Tùy cơ ứng biến.

Mấy trăm người toàn trường im ắng nín thở, nghe hấn nói, xem trong hồ lô của hấn có bán thuốc gì đây.

Ô Tử Hư thốt: “Màn biểu diễn lần này của bọn ta rất độc đáo, bảo đảm các vị không những chưa từng xem qua, mà có nghĩ đến cũng chưa từng nghĩ qua. Vừa thú vị kỳ diệu, lại vừa kinh tâm động phách, không những có một đám đông huynh đệ hợp lực, mà còn có hai vị khách danh dự thần bí biểu diễn trợ lực hợp tác, các vị quan trọng nhất là an tọa ngồi yên một chỗ, bất kể tên bay kiếm bắn, búa qua thương lại cỡ nào cũng đừng loạn động”.

Khâu Cửu Sư và Bách Thuần nghe vậy đưa mắt nhìn nhau, tên tiểu tử này không ngờ giữa đám đông dám nhắc nhở bọn họ nắm lấy cơ hội đào tẩu.

Khâu Cửu Sư thầm nghĩ vụ “vừa mừng vừa sợ” này thật thái quá. Vừa hay Quý Nhiếp Đề đứng dậy, bị hấn phát hiện, Quý Nhiếp Đề tâm thần biến hóa ra sao cũng lọt vào mắt hấn, thấp thoáng cảm thấy Quý Nhiếp Đề có quan hệ vi diệu với mỹ nữ biểu diễn ảo thuật trên đài, liền làm cho hấn liên tưởng đến bố cục an bài xảo diệu của Vân Mộng nữ thần, lòng tin vụt tăng gia, ngửa mặt cười lớn: “Dám hỏi Ô huynh màn biểu diễn này có tên là chi?”.

Lúc này Ô Tử Hư thần thái thông dong đi đến sau lưng Vô Song Nữ, cười đáp: “Đương nhiên là Động thuật thiên hạ vô song của ta”.

Nói xong liền vọt ra từ sau lưng Vô Song Nữ, đứng đằng trước Vô Song Nữ.

Quý Nhiếp Đề đã sớm giắt đồng côn và đồng la bên hông, vút ra khỏi chỗ ngồi, tay mò sau lưng rút cơ quan bắn tên bốn dây cung, đưa tới trước ngực, quát lớn: “Động thủ!”.

Toàn trường nhốn nháo, Ô Tử Hư giơ tay lên trời, tiếng cơ quan hoạt động, mười cọng dây móc câu bắn ra, sau khi lướt qua xà chính hai tắc bỗng co rút lại, xảo diệu đâm phập vào xà ngang, đồng thời nhảy lên trên, mượn lực đạo thu hồi, cứ xung thiên mà đi như vậy, thẳng lên xà ngang.

Quý Nhiếp Đề cơ quan nổ tiễn nhắm lên, bắn liền châu ra.

Cao thủ Xưởng Vệ trà trộn trong đám khách khứa thấy đầu lãnh động thủ, nào dám do dự, ai ai cũng búng người lên, cơ quan nổ tiễn trong tay nhắm ngay Ô Tử Hư phát xạ.

Đám khách nhân nào ngờ màn biểu diễn lại có đột biến như vậy, khẩn trương kích thích làm sao, nhìn chăm chú đến mức nín thở, trợn mắt le lưỡi.

“Phập phập phập phập!”.

Bố mũi tên nổ của Quý Nhiếp Đề bắn ghim vào xà ngang, thiếu chút mới đuổi được Ô Tử Hư lộn mình trên xà.

Ô Tử Hư lớn tiếng: “Đến phiên Phách Đương nàng biểu diễn ảo thuật rồi!”.

Vừa nói vừa liến thoắng tay chân, linh hoạt như mèo bò đến đầu tây của xà ngang, nổ tiễn như châu chấu từ bên dưới bắn lên, có mũi ghim vào xà ngang, có mũi bay vọt tới tận nóc nhà, Ô Tử Hư dòi đến đâu, nổ tiễn đuổi theo tới đó, nhưng phải nhanh thêm một bước mới có thể bắn trúng hấn, đến lúc Ô Tử Hư tới đầu cuối, trên xà ngang chính từ giữa cho tới chỗ hấn bám một hàng tên xếp lớp như bố trận, tình huống vừa kinh hiểm lại vừa hoạt kê.

Trong nháy mắt, người phe Quý Nhiếp Đề đã bắn hết nổ tiễn trên cơ quan bắn nổ tiễn, tới giờ lấy đầu ra nổ tiễn nữa?

Đám khách nhân hoan hô như sấm dậy, biểu diễn đẹp mắt như vậy, quả thật chẳng có ai ngờ nổi.

Vô Song Nữ nghe tiếng Ô Tử Hư, như sức tỉnh khỏi mộng, liến xoay người vòng vòng, Yên hoa đạn không ngừng từ trong áo bay ra, bắn về phía địch nhân. Kẻ nào đứng, kẻ đó là địch nhân.

Ánh đèn mờ tối, thì ra có mấy trần đèn lồng đột nhiên biến thành âm đạm không còn ánh sáng.

Yên hoa đạn nổ thành một quần khói, Hồng Diệp đường nhất thời sương khói mịt mờ, tình cảnh diễm lệ một cách quỷ dị. Ô Tử Hư tựa như đã độn trốn vô ảnh vô tung.

Khâu Cửu Sư thấy vậy háo khí ngất trời, kéo Bách Thuần nhảy lên, quát lớn: “Hai vị khách danh dự thần bí là tại hạ và Bách Thuần cô nương, màn biểu diễn độn thuật cùng ảo thuật này, mục tiêu thật sự là thoát ra khỏi Hồng Diệp đường”.

Phong Thần còn trên tay, nhắm ngay mặt Hồ Quảng bên kia bàn quạt tới.

Quý Nhiếp Đề đã hoàn toàn hồi phục lại vẻ lãnh tĩnh đó giờ, thầm nghĩ một tên cũng không chạy thoát nổi, buông bỏ cơ quan bắn tên, mò qua hông rút đồng la đồng còn ra.

Vụt Ô Tử Hư xuất hiện trên không đại đường, chống đầu xuống đu về phía Vô Song Nữ, la lớn: “Song Song!”.

Vô Song Nữ thấy vậy trong lòng cũng phải bội phục, thân thủ của tiểu tử này quả không kém gì mình, xoay thêm một vòng, ngoại bào như một tầng mây đen trùm qua bên

Quý Nhiếp Đề, mình thì toàn lực nhảy vọt lên trên, lòng mong sao mấy cọng dây móc câu có thể trì nổi trọng lượng hai người, ngọc thủ thò lên, chui vào tay Ô Tử Hư đang bầu xuống.

Bốn tay nắm chặt.

Bách Thuần giơ tay dụng lực nắm chặt đầu vai Tiền Thế Thần, dùng cách đó ra về cáo biệt Tiền Thế Thần, sau đó rượt theo sau Khâu Cửu Sư, theo phương hướng cửa sau rời khỏi bàn tiệc, lúc này Khâu Cửu Sư đã sớm đánh gạt Hồ Quảng loạn choạng thoái lui, Bách Thuần liền bồi thêm một cước, trúng vùng bụng dưới của hắn, Hồ Quảng bị đá văng lộn giữa hai bàn bên kia.

Quý Nhiếp Đề thoái ra sau tránh áo ngoài của Vô Song Nữ, đồng côn nhắm đồng la đập tới, chỉ cần tiếng chiêng vang lên liên tục, người của y sẽ từ mỗi một cánh cửa lớn cửa sổ xộc vào, thắng lợi cuối cùng khẳng định thuộc về phe y.

Tiền Thế Thần ngồi nguyên tại chỗ, mục quang không rời khỏi Quý Nhiếp Đề, thấy tình thế cấp bách vụt nảy ý, nhắm Chu Bàn Tử quát lớn: “Đánh trống!”.

Chu Bàn Tử liền quay về phía đội nhạc trước cửa ra dẫu tấu nhạc đánh trống, chỉ tiếc khói mù khắp nơi, nhạc đội không có phản ứng.

Ô Tử Hư và Vô Song Nữ biểu diễn màn xiếc đánh đu giữa không trung nhắm cửa sổ bên đông bay đi.

Đồng côn gõ mạnh vào đồng la.

“Oành!”.

Một tiếng sấm nổ vang vọng bên trên Hồng Diệp đường làm chấn động toàn trường, lớn tới mức ai ai tai cũng muốn điếc, nhất thời không còn nghe thấy được thanh âm gì nữa.

Trận mưa bão nên ghen từ lâu cuối cùng đã đến, dùng tiếng sấm nổ kinh thiên động địa đó để vén màn khai mạc.

Tiếng chiêng của Quý Nhiếp Đề bị tiếng sấm nổ nuốt chửng, cả chính y cũng không nghe thấy tiếng chiêng, nói gì tới người khác. Càng kinh hồn là đèn lồng màu từng trản từng trản nối tiếp nhau mờ hẳn đi, khiến người ta càng cảm nhận được uy lực kinh người của sấm sét chớp nhoáng đi đùng ngoài đường.

Quý Nhiếp Đề toàn thân tê tái, nhất thời không có cách nào phản ứng, từ lúc hiểu đời tới giờ, y chưa từng bị chấn động đến như vậy, cứ như bị quỷ thần siết lấy yết hầu, sinh ra cảm giác lực bất tòng tâm.

Tiếng sấm nổ cuối cùng đã xảy ra ở giây phút y không ngờ nó sẽ xảy ra nhất.

“Rệt!”.

Giá cửa sổ tan nát, Ô Tử Hư và Vô Song Nữ trước sau phá cửa sau bay ra, hạ mình trên hành lang dài giữa chủ đường và lầu phụ.

Khoảng không hậu đường hoàn toàn chìm hãm trong bóng tối, Khâu Cửu Sư và Bách Thuần chìm biến trong đó.

Quý Nhiếp Đề tỉnh lại, quăng bỏ đồng la đồng côn giờ có khác nào là phế vật, quát lớn: “Đuổi theo!”. Dẫn đầu chạy về phía cửa chính.

Bọn Xưởng Vệ ai ai cũng từng trải trăm trận, nghe tiếng chia nhau đuổi tới cửa trước cửa sau. Hồ Quảng cũng bò dậy, rượt theo sau Quý Nhiếp Đề.

Nháy mắt Hồng Diệp đường hồi phục yên tĩnh lại, từng trần từng trần đèn lại bùng sáng, ngoài đường mưa bão sấm chớp chát ngắt, so đối với sự an toàn nhiệt náo, đèn lửa huy hoàng trong đại đường.

Đến lúc Chu Bàn Tử đã hết kinh hồn trấn an lại, toàn trường hoan hô như sấm dậy, bao trùm cả tiếng mưa gió sấm sét ngoài đường, không biết ai đứng dậy trước, tiếp đó mọi người vỗ tay rần rần, hò reo tới khản cổ cho màn “biểu diễn” đẹp mắt tuyệt luân.

Tiền Thế Thần thần sắc bình tĩnh quay sang Chu Bàn Tử: “Còn không đem rượu thịt lên? Hy vọng các món ăn không tệ, bữa ăn cuối cùng hy vọng có thể ăn ngon một chút”.

Chu Bàn Tử đứng dậy, nhớ tới câu Khâu Cửu Sư nói ông trời đứng về phía bọn ta, hưng phấn vỗ tay: “Đa tạ các vị tán thưởng. Mang rượu thịt lên”.

Tiền Thế Thần rút cái bình sứ nhỏ ra, vào giờ phút này, gã thành tâm hy vọng Khâu Cửu Sư có thể dẫn Bách Thuần chạy ra khỏi Lạc Dương thành, thoát khỏi ma chướng của Quý Nhiếp Đề.

oOo

Cô Nguyệt Minh phi thân xuống ngựa cách cây cầu treo khoảng hơn trăm bước, muốn Khôi Tiễn lưu lại ngoài thành, còn mình thì nhắm cầu treo chạy tới.

Lúc này chỗ lên cầu tụ tập cũng gần trăm người muốn vào thành, xe lừa xe ngựa xếp thành một hàng dài, một số người không ngờ còn cãi cọ dẫn co với đám Xưởng Vệ ngăn trở bọn họ lên cầu, cục trường hỗn loạn.

Cô Nguyệt Minh dõi nhìn về phía cửa thành, thành lâu và tường thành đứng đầy cao thủ Xưởng Vệ, quá nửa số nhân thủ cầm trường cung, ải này tuyệt không dễ xông qua, với kiếm thuật của y cũng không tuyệt đối nắm chắc được, huống hồ còn phải ứng phó địch nhân giữ cửa.

Trên thành lâu có một viên quan võ đang chỉ chỉ trở trở về phía y, tỏ ra đã phát hiện hành tung của y, hạ lệnh ngăn chặn y.

Một thủ hạ bên cạnh viên quan võ giơ tù hiệu, đang định thối lên.

Cuồng phong quật đến, cuốn bốc cát bụi mù trời, những hạt mưa to nặng rơi mình một cách vô tình, tiếp đó một ánh chớp xé toạt màn mây đen dày kịt, như một con hỏa xà từ trên trời giáng xuống, nổ lửa trên đỉnh thành lâu, đánh oành một tiếng vang vọng, cả tòa Lạc Dương thành như lung lay một hồi.

Địch nhân trên thành lâu và tường thành loạng choạng nghiêng ngã, lộn xộn đến cùng cực.

Người chờ đợi khổ não trên cầu thành ra khủng hoảng, đổ mưa là chuyện nhỏ, sét đánh là chuyện lớn, lợi dụng giây phút đám Xưởng Vệ kinh hoàng hốt hoảng, đột phá vòng phong tỏa, ùn ùn dồn nhau lên cầu, người đằng sau còn nghĩ kẻ cản đường thấy mưa gió bão bùng quá sức cho nên cho phép lên đường, liền tranh tiên đánh xe lừa xe ngựa lên cầu liền, cứ như một bờ đê bị vỡ một lỗ, thế nước xoáy vào, một khi đã thành chuyện thì không thể thu thập lại.

Cô Nguyệt Minh la lớn trời giúp ta rồi, Bạch Lộ Vũ rút ra khỏi vỏ, trà trộn vào đám đông đang hoang mang lên cầu, nhắm cửa thành lao tới.

Sấm chớp chập chờn, ánh sáng mãnh liệt khiến cho người ta có mở mắt cũng như mù lòa, tối tăm mặt mũi mất hẳn thị lực, có lúc đối diện cũng không thấy được bóng người, có lúc tai lại không nghe thấy được bất kỳ một thanh âm gì hết, cuồng phong bạo vũ quần quật, tất cả không còn có thể đoán định theo lẽ thường nữa.

Ô Tử Hư biết nữ thần của hắn đã chế tạo ra tình thế trốn chạy tốt nhất cho hắn. Vô Song Nữ và hắn phá song cửa phóng ra, lồng đèn màu trên hành lang đã bị cuồng phong dập tắt, một luồng sét nhoáng lên gần đó, cả Ô Tử Hư luôn luôn tự đại mình thị lực hơn người cũng không nhìn thấy gì, đừng nói gì tới đám Xưởng Vệ canh giữ chực chờ ở đó gần nửa canh giờ. Tới khi Ô Tử Hư và Vô Song Nữ vào giữa bọn chúng, bọn chúng đã mất đi ưu thế vốn có. Dưới tình huống sấm chớp đổ dồn địch ta khó phân, phe người ít khẳng định chiếm tiện nghi.

Ô Tử Hư không nghĩ gì hết, nhắm phương hướng Quả Biều Trì xông tới, cứng cổ nhào vào giữa bốn tên địch tay cầm vũ khí, tiếp đó vọt xoay người như con ốc, hai chân đá liên hoàn, lần lượt trúng mặt, ngực, Đan điền, Hạ âm của bốn tên địch, thân thủ linh hoạt tàn độc, Vô Song Nữ đuổi theo đằng sau hấn cũng phải tự than mình không bì nổi. Tên tiểu tử này tuyệt đối là nhân vật bậc tông sư đánh lộn tay không.

Vô Song Nữ lộn hai vòng, đuổi kịp Ô Tử Hư, trường tiên đánh qua hai bên, hai tên địch lập tức la thảm, ôm mặt lão đảo thoái lùi. Quả Biều Trì lọt vào tầm mắt, hai người lộ mình giữa mưa gió ngoài hành lang.

Lúc Ô Tử Hư vượt qua nàng, thuận tay vỗ vai nàng, còn có thời gian nói đùa: "Song Song ngon thiệt! Nàng phụ trách bọc hậu".

Một khắc sau, hấn nghênh đón địch nhân từ trì đài đằng trước ủa tới, dùng song thủ đối phó đao kiếm, không ngờ lại không có ai đụng chạm gì được hấn. Trường tiên của Vô Song Nữ trong tình huống thoát sáng thoát tối như vậy lại càng xuất quỷ nhập thần, uy thế gia tăng gấp bội, hai tên trong đám địch đuổi tới mãi cho đến khi trúng chiêu ngay mặt vẫn chưa rõ bị cái gì đánh trúng.

Đám Xưởng Vệ canh phòng hành lang lọt vào tình trạng hỗn loạn cực độ, đám ở xa hơn căn bản không biết nhân vật mục tiêu đã thoát thân.

Thình lình đầu hành lang thông ra quảng trường truyền đến tiếng quát tháo, Vô Song Nữ lấn tới cạnh Ô Tử Hư, trường tiên như độc xà thè lưỡi, cứ nhắm vào vị trí yếu nhược trên mặt địch nhân mà điểm, nhìn sang Ô Tử Hư kêu: "Còn muốn biểu diễn sao? Địch nhân đến rồi".

Tấn công liền về phía trước.

Ô Tử Hư biết kẻ nàng nói đến là Quý Nhiếp Đề, thâm nhủ hay quá, Quý Nhiếp Đề sai đi sai lại, nghĩ lầm bọn họ sẽ xông ra quảng trường, cho nên rượt theo từ cửa chính. Hấn nhíu mày, trong đầu nảy kế, quăng mười viên Hắc yên đạn giấu trong ống tay áo về phương hướng hành lang thông ra quảng trường, sau đó vọt đến trì đài kề vai tác chiến với Vô Song Nữ, lúc này đằng sau đã chìm trong khói mù dày đặc.

"Oành!".

Điện quang đánh thẳng xuống, lúc chạm đất nổ thành hỏa quang chói lòa, địch nhân đằng trước kinh hãi bỏ chạy tứ tán, không còn hàng ngũ gì nữa.

Một hồi sau Ô Tử Hư và Vô Song Nữ đã thoát khỏi trùng vây, y phục tóc tai ướt đầm.

Vô Song Nữ nắm ống tay áo Ô Tử Hư, yêu kiều la: "Chạy bên này!".

Ô Tử Hư thấy nàng kéo mình chạy về phía hành lang phía đông lầu phụ, cơ hồ khen lấy khen để, chiều này hấn vốn đầu có nghĩ tới, đến khi Quý Nhiếp Đề từ hành lang phía tây lầu phụ đuổi đến, bọn họ liền từ bên kia lên ra quảng trường, dưới tình thế đại loạn như vậy, bọn họ quả có thể từ cửa ngoại viện đánh ra, vượt qua tất cả địch nhân đang trước, đến cửa thành nam trước một bước.

oOo

“Keng! Keng! Keng!”.

Khâu Cửu Sư thần dũng cái thế, Phong Thần Côn sáu thước đang tới cực hạn, thấy đao chẻ đao, gập thương gạt thương, phát tác đột ngột, bọn Xưởng Vệ giữ cửa sau lại phải vội vàng ứng chiến, lập tức chịu kém, nếu không phải binh khí không chịu nổi thần lực của hấn bị đánh bay văng khỏi tay thì cũng bị hấn đánh trúng chỗ yếu hại, ngã lăn dưới đất.

Khâu Cửu Sư xông ra cửa sau, cứ giở chiều Hoàn tảo thiên quân, tiếng kêu rên và tiếng binh khí rơi xuống đất liên tục vang lên, tuyến phong tỏa vốn vững như thành đồng lập tức bị khoét một lỗ lớn.

Sấm sét gió mưa ảnh hưởng tới địch nhân dữ nhất, triệt để phá hoại hệ thống chỉ huy của địch nhân, làm cho địch nhân lúc ngộ biến không có cách nào biến trận và tổ chức phản kích có hiệu suất, nguyên một đội Xưởng Vệ có huấn luyện hàng hoàng biến thành một đám ô hợp mạnh ai nấy đánh, tựa như một người khổng lồ đứng cảm mạnh bạo, lại không có cách khống chế động tác tứ chi, chỉ còn nước chịu đòn.

Mà Phong Thần côn của Khâu Cửu Sư lại rành đánh rất nhất, có thể dài mà cũng có thể ngắn, đánh xa đánh gần gì cũng uy lực khôn lường. Hấn càng quen ứng phó quân chiến, đầu có sợ đối phương người đông, địch nhân càng đông thì đầu chí của hấn càng phùng phùng, cảm giác càng thống khoái. Lúc này Phong Thần côn co lại thành đoản côn ba thương, đánh vào giữa rừng địch nhân, ngăn chặn vô cùng đẹp mắt, không có cách nào nhào đến gần.

Bách Thuần nà theo sau hấn ung dung tự tại, không giúp được gì, cũng đầu cần nàng giúp. Mưa gió dọc ngang, sấm sét đi đùng, trì đài bóng người nhan nhản, nhưng phòng thủ phía thông ra tàu ngựa lại bạc nhược nhất, vụt động lòng, dẫn đầu nhắm phương hướng tàu ngựa xông đi, một thanh trường kiếm chém thẳng xuống mặt.

Bách Thuần quát khẽ một tiếng, né thoát lưới kiếm, nhanh nhẹn như một con rồng vù đến kề bên người đó, trước hết tống một gối vào vùng Đan điền Khí hải của đối phương, đầu

tới mức tên kia phải cúi gập hông, lại chém tay đoạt lấy trường kiếm của đối phương, thuận tay gạt một mũi trường thương từ bên trái đâm qua, lớn tiếng: "Cửu Sư! Theo tôi!".

Địch nhân lăn lộn té nhào, Khâu Cửu Sư đã đến bên cạnh nàng, cười lớn: "Bách Thuần đi đến đâu, Khâu Cửu Sư ta phụng bồi đến đó".

oOo

Cô Nguyệt Minh vượt qua cầu treo, xe ngựa đám đông chen lấn vào thành vẫn đang tranh nhau xô đẩy tới. Đám Xưởng Vệ vốn ở trên cầu đã bị bức lui ngược vào thành, tình huống hỗn loạn cứ như ngày tận thế như vậy, đừng nói gì đến kéo cầu treo lên, đóng cửa thành cũng là chuyện không thể nào.

Cô Nguyệt Minh đứng sát tường bên cửa thành, chực chờ thời cơ.

Mưa trút như một thác nước khổng lồ bao trùm thiên địa, dốc đổ ngập đầu ngập cổ, sấm sét chớp nhoáng gầm gừ giữa tầng mây dè thấp, nuốt chửng mọi thanh âm khác, lẫn chớp không ngừng rạch phá màn đêm, tựa như có năng lực uy hiếp từng người một, cây cối xa gần nghiêng ngả cuồng loạn giữa gió mưa, Lạc Dương thành chỉ có thể im ỉm chịu đựng.

Lòng y tĩnh lặng, nhớ tới lời nói của Ô Tử Hư.

Tổ hợp của y và Ô Tử Hư khẳng định là tổ hợp vô địch, bởi có Vân Mộng nữ thần gia nhập.

Y nhìn thấy đuôi đoàn người tiến vào thành.

Y sẽ là kẻ vào thành cuối cùng, trấn thủ ở đây, cho đến khi Ô Tử Hư, Song Song, Bách Thuần và Khâu Cửu Sư đến cửa thành.

- o O o -